

6. Opvoeden

Wie echte liefde wil geven moet ook “nee” kunnen zeggen.

Om problemen met het gedrag van honden op te lossen staan vele zaken in de weg. De twee meest voorkomende zijn arrogantie en onwetendheid.

Opvoeden is de volgende logische stap in het opgroeien van een pup of jonge hond, de volgende schakel in de ketting dus. Ook hier geldt dat opvoeden praktisch niet mogelijk is wanneer al de vorige stappen niet juist genomen werden.

Dat is logisch en toch wordt er nog zéér veel tegen gezondigd. Een voorbeeld daarvan kreeg collega An Wesenbeek toen een toffe sportieve dame haar raadpleegde omdat één van haar honden steeds voor problemen zorgde en wel op meerdere manieren. De dame was slim en vol goede wil, had ervaring met honden, alleen met deze wilde het niet lukken. Toen collega An een analyse had gemaakt van de hond bleek dat deze niet goed was ingeprent wat meteen een stuk van zijn angsten verklaarde.

An legde zeer plichtsgetrouw uit wat er mis was met de hond en waar het was misgelopen en dat de periode waar men ervoor zorgt dat het probleem wat de hond nu heeft voorkomen kon worden voorbij is. Omdat ze de indruk had dat de dame het probleem niet goed begreep verklaarde ze het nogmaals op een andere manier maar de dame onderbrak haar en zei “Ja ja, dat hebt ge al uitgelegd maar hoe gaan we het probleem oplossen”.

Hieruit blijkt dat mensen al de stappen die moeten genomen worden enorm onderschatten. Wat niet alleen erg is voor al de problemen die dat meebrengt maar het is ook een vorm van mishandelen.

Beeld u eens in dat u zo bang bent dat u niet meer registreert. Pure angst, paniek die sommige van de zintuigen uitschakelt en dan nog stoer doen omdat uw overlevingsinstinct u dat automatisch laat doen, waardoor u nog meer onbegrip creëert. Dit is niet altijd zo. Sommigen zijn bang en laten dat ook blijken, maar het blijft een menselijke fout, minstens één stap die door ons of door de fokker is overgeslagen.

Maar laat ons niet dramatiseren en realistisch zijn. Een hond die tot hiertoe een goed parkoer heeft afgelegd, dus goed gefokt is, goed gesocialiseerd en ingeprent is, kan nooit gelukkig zijn zonder te zijn opgevoed. Toch niet in onze maatschappij! Ik zou mij nog kunnen voorstellen dat er enkele Dingo's zijn die in onherbergzaam gebied in Australië samenwonen met de lokale Aboriginals zonder dat ze zijn opgevoed, maar in de Westerse maatschappij kan dat niet.

Zoals ik mij bij de gezondheid en voeding afvraag wat het ergste is, pijn of jeuk, vraag ik mij bij niet opgevoede honden af wat zij het ergste vinden. De verantwoordelijkheid van het leiderschap dragen in deze voor hen gevaarlijke wereld of de verdoken angst die dat meebrengt?

Typisch voor mensen is dat sommige er zich vanaf maken door te stellen "Ja maar de hond wil dat, hij doet het toch zelf". Dat is echter niet zo. Honden kunnen alleen maar hond zijn. Ze zijn als het ware geprogrammeerd om hun verantwoordelijkheid te dragen ook als dat veel angst of problemen meebrengt.

Elke hond heeft liever een echte leider. Een echte leider is iemand die zelfzeker is en kennis heeft, assertief is en consequent, werkkracht heeft en uitstraling, iemand die niet twijfelt en aanvoert! Te gemakkelijk wordt door mensen die niet bereid zijn hun verantwoordelijkheid te nemen een leider afgeschilderd als iemand die hard is en daar plezier in vind. Dit terwijl een echte leider nooit straft, nooit mishandelt en zelden moet corrigeren. Maar wel een gelukkige hond heeft die niet voor overlast zorgt, niet aan de leiband trekt en die komt als hij geroepen wordt.

❖ *We mogen niet vergeten dat onopgevoede honden voor angst zorgen bij mensen en dat angst de voedingsbodem van hondenhaat is.*

Opgevoede honden markeren niet, springen niet op tegen mensen en blaffen niet als dat niet nodig is. Wanneer honden dat wel doen maakt hen dat niet gelukkig. Het is eerder frustratie, afreageren.

Om honden goed op te voeden moeten ze uiteraard afgereageerd worden. Het één kan niet zonder het ander! Let op! Opvoeden moet, africhten niet. Er is een groot verschil in opvoeden, trainen en africhten en natuurlijk vraagt ook opvoeden een minimum aan trainen maar dat is niet vergelijkbaar met de opleiding die nodig is om gelijk welke wedstrijden te betwisten. De basis is altijd opvoeden en daar bestaan de laatste jaren nogal wat misverstanden over.

Ik stel vast dat op nogal wat hondenscholen "getraind" wordt in een opgaand klasse systeem waar men tracht om in de laatste groep te geraken en vaak is dat de wedstrijdklas, terwijl ik zeer veel mensen ontmoet die daar helemaal geen interesse voor hebben. Die willen eigenlijk alleen maar een fijne huishond, die dus opgevoed is en juist daar komt de opleiding in hondenscholen nogal eens tekort omdat niet zelden de opleiding teveel gericht is op competitie.

Een goed opgevoede hond:

- trekt niet aan de leiband
- springt niet op tegen mensen
- valt niet uit naar andere honden
- wacht in de auto of kamerkennel tot het baasje zegt dat hij er uit mag
- wacht aan de deur tot het baasje er als eerste door is of tot het baasje zegt dat de hond vrij of buiten mag
- wacht met eten tot het bevel “vrij” komt
- kan zonder gek te doen buiten vastgemaakt worden aan de winkel wachten tot het baasje terugkomt
- komt op bevel als hij in de hondenwei vrijgelaten wordt
- steelt geen zaken van de tafel, kast of aanrecht

Maar hij moet niet:

- militaristisch naast u kunnen stappen of volgen
- zijn houdingen kunnen doen terwijl hij op een wiebelend ding heen en weer schommelt
- perfect kunnen apporteren (hoewel apporteren bij sommige rassen kan helpen bij het afreageren)

Laat het duidelijk zijn, opvoeden is een “must”. Voor u, voor de hond en voor de maatschappij. Ook al bent u niet zinnens om later competitie met de hond te doen.

Denis Steurs